

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/166/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1623010119
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1623010119.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho, PhD. a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Karola Kováča, v trestnej veci obžalovaného R. A., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 05.09.2023 sp. zn. 0T/19/2023, na verejnom zasadnutí konanom 27. júna 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného R. A., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo dňa 05.09.2023 sp. zn. 0T/19/2023 bol obžalovaný R. A. uznaný za vinného pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 27. 02. 2023 v čase medzi 22:00 hod. a 22:25 hod. na adrese D. XXXX/XX v Y., pred rodinným domom poškodil údermi lopatou tam odparkované motorové vozidlo zn. Audi 4 combi, striebornej metalízy, EČ:U VIN:B r.v. 2011, na ktorom rozbil sklenú výplň na čelnom okne a zadnom okne tohto vozidla, čím poškodenej M., trvale bytom A. W. XXXX/XX, U. - M. U., spôsobil škodu podľa odborného vyjadrenia vo výške 1.529,93 eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej M. E., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bydliskom A. W. XXXX/XX, M. U. škodu vo výške 1.529,93 eur.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný R. A., ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu a to podaním doručeným okresnému súdu dňa 06.11.2023. Odvolanie obžalovaného smerovalo výlučne proti výroku o treste napadnutého rozsudku.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný namietal, že mu súd prvého stupňa nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., pričom v tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/63/2016. V tejto súvislosti dodal, že aj v prípravnom konaní vypovedal a k svojej trestnej činnosti sa v plnom rozsahu priznal. Ďalej poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 a v nadväznosti naň zdôraznil, že primeranosť trestu je nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a

pochopiteľne nemôže dôjsť. Mieru narušenia páchatelia treba hodnotiť tak podľa spáchaného trestného činu, ako aj podľa všetkých okolností, ktoré charakterizujú celú osobnosť páchatelia, z hľadiska jeho občiansko-morálneho narušenia. Hoci bol šesťkrát súdne trestaný a trestný čin spáchal v čase podmieneného odsúdenia, neznamená to ešte, že by mu mal byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Trest domáceho väzenia je zakotvený ako trest samostatný za trestom odňatia slobody. Z jeho hierarchického postavenia hneď za trestom odňatia slobody možno usudzovať, že trest domáceho väzenia by sa mal stať významnou alternatívou k nepodmienečnému trestu odňatia slobody. Ukladaný by mal byť najmä v prípadoch, ak s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu je nevyhnutné páchatelia postihnúť obmedzením slobody (nestačí tu len podmienené odsúdenie alebo probačný dohľad), ale vzhľadom na jeho vlastnosti a rodinné pomery postačuje podstatne menšia intenzita zásahov voči nemu ako pri výkone trestu odňatia slobody. Na posilnenie účelu trestu mu súd môže uložiť aj obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov s kontrolou technickými prostriedkami. Je si vedomý toho, že pochybil, avšak nechce ohroziť svoju rodinu, ktorá by na jeho trest odňatia slobody doplatila. V tomto smere tiež uviedol, že pracuje, síce len brigádne, ale každý mesiac zarobí približne 1.000,- eur. Každý mesiac len na nájmomnom zaplatia 620,- eur. Jeho družka pracuje v Nemocnici na Kramároch ako sanitárka na 12 hodinové smeny s malým platom. Má dvanásťročného syna, o ktorého sa tak nebude mať kto starať, keď bude mať nočnú službu. Taktiež bude mať problém zvládnuť to finančne. Podľa obžalovaného nepodmienečný trest odňatia slobody by bol uňho neprimeraný, nakoľko postihne hlavne jeho rodinu. Navrhovaný nepodmienečný trest by ho vyňal z jeho sociálneho prostredia, prerušil by jeho sociálne užitočné väzby a mohol by viesť k narušeniu rodinných vzťahov a strate zamestnania a bývania, ktoré si vytvoril po spáchaní stíhanej trestnej činnosti a viedol by len ku kontaktu s osobami, ktoré by na neho mohli mať negatívny vplyv počas výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody. Je síce pravdou, že sa dopustil stíhanej trestnej činnosti počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia uloženej mu trestným rozkazom Okresného súdu Levice sp. zn. OT/75/2022 zo dňa 14.08.2022, avšak napriek tomu mu ešte nemusí byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák. nie je možné chápať ako príkaz na uloženie trestu odňatia slobody bez podmieneného odkladu jeho výkonu namiesto uloženia iného prípustného druhu trestu, alebo popri inom prípustnom druhu trestu. Prvostupňový súd pri určovaní druhu a výmery trestu dostatočne nereflektoval na spôsob spáchania činu a jeho následok, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na jeho osobu, jeho pomery a možnosti jeho nápravy tak, ako to má na mysli zákonné ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák. Je toho názoru, že osobu páchatelia treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. Pri hodnotení osoby konkrétneho páchatelia treba posúdiť negatívny alebo pozitívny význam jeho osoby pre hodnotenie nebezpečnosti činu pre spoločnosť, ktorá vyplýva z jeho správania sa v spoločnosti. Ohľadom peňažného trestu, ktorý navrhoval popri treste domáceho väzenia, sa obžalovaný odvolával na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 1To/69/2017, kde sa uvádza, že uloženie alternatívneho trestu je možné i v prípade chronického recidivistu. Vychádzajúc z odôvodnenia tohto rozhodnutia obžalovaný zdôraznil, že doposiaľ ani raz nebol potrestaný alternatívnym trestom. Je preto toho názoru, že práve takáto forma trestu by mohla u neho viesť k jeho náprave a k vedeniu riadneho života. V tejto súvislosti navrhoval dokonca uloženie dvoch takýchto trestov vedľa seba. Uvedomuje si, že pochybil, avšak v prípade, že mu bude uložený neprimeraný trest, bude to považovať za nespravodlivé. Vzhľadom na uvedené obžalovaný žiadal Krajský súd v Bratislave, aby v zmysle § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o treste a uložil mu podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l/, písm. n./ Tr. zák. trest domáceho väzenia popri peňažnom treste, prípadne zrušil výrok o treste a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný R. A., jeho obhajkyňa, náhradný obhajca a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti poškodenej M. E., nakoľko na takýto postup boli splnené zákonné podmienky upravené v § 294 ods. 1 Tr. por.

Obhajkyňa obžalovaného sa na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom pridriavala dôvodov podaného odvolania a navrhovala, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil trest domáceho väzenia za súčasného uloženia primeraných obmedzení a povinností a súčasne aj ďalší alternatívny druh trestu, ktorým by bol peňažný trest. Takto uložené alternatívne tresty by mali zmysel nielen z pohľadu štátu a štátneho donútenia, ale súčasne aj pre rodinu obžalovaného, kedy by obžalovaný svojim príjmom zabezpečoval potreby svojej rodiny a súčasne by zabezpečoval starostlivosť o svojho syna.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhovala odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný R. A. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v plnom rozsahu pripája k návrhu svojho obhajcu.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného R. A. nie je dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaného vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany obžalovaného iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku, a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd už nepreskúmal výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný R. A. na hlavnom pojednávaní konanom 05.09.2023 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., t. j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, následne samosudkyňa okresného súdu prijala vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, ako aj o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení predpokladaných v § 257 ods. 1 písm. a/, písm. b/ a písm. c/ Tr. por. a s tým spojenými dôsledkami. Súd prvého stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 5 a § 333 ods. 3 písm. c/, písm. d/, písm. f/, písm. g/ a písm. h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a súčasne podľa § 257 ods. 8 Tr. por. vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania obžalovaného krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému R. A. bol v predmetnej trestnej veci uložený primeraný a spravodlivý trest, vrátane jeho výmery.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Nepochybil okresný súd, keď vzhliadol len jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) i jednu priťažujúcu okolnosť, že obžalovaný bol v minulosti za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m/ Tr. zák.) a súčasne vo výroku o treste aplikoval ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zák.

Vo vzťahu k obhajobnej námietke smerujúcej proti rozhodnutiu prvostupňového súdu nepriznať obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. napriek jeho vyhláseniu viny na hlavnom pojednávaní, krajský súd (v súlade s názorom vyjadreným v odôvodnení napadnutého rozhodnutia) konštatuje, že samotné priznanie sa k spáchaniu trestného činu obžalovaným už bolo zohľadnené v rámci priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. Zdvojené (ďalšie) zohľadnenie faktickej okolnosti spočívajúcej výlučne len v priznaní sa k spáchaniu trestnej činnosti a vo vyhlásení viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por. ako ďalšej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. je pritom vylúčené, nakoľko obsahovým prvkom takéhoto prejavu obžalovaného ešte nie je taká aktivita, akú predpokladá zmienená poľahčujúca okolnosť. Napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti totiž svojim obsahovým významom presahuje vyhlásenie viny a priznanie sa k spáchaniu žalovaného činu a k jeho naplneniu môže dôjsť až ďalším aktívnym konaním obžalovanej osoby, pod ktorým treba rozumieť napríklad uvedenie ďalších podstatných údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach skutku, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, prípadne aktívnu účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch a podobne. V tomto smere krajský súd poukazuje aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod č. 44/2017, v ktorom bolo vyslovené, že súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Tr. por. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. Vzhľadom na uvedené samosudkyňa správne ustálila, že obžalovanému neprináleží priznanie poľahčujúcej okolnosti aj podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., keďže u obžalovaného nebola zistená týmto ustanovením vyžadovaná kvalitatívne vyššia miera participácie na objasňovaní trestnej činnosti

Za uvedenej situácie, keď pomer zistených a ustálených priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol rovnaký, neprichádzalo do úvahy znižovanie alebo zvyšovanie príslušnej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona o jednu tretinu.

Nakoľko v posudzovanej veci sa vychádzalo z rozpätia trestnej sadzby vymedzenej ustanovením § 245 ods. 1 Tr. zák. až na 1 rok, v jej rámci bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, t. j. v dolnej polovici trestnej sadzby. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o trest skôr mierny, ako prísny, keďže v osobe obžalovaného treba vzhliadnuť recidivistu, ktorý sa opakovane dopúšťal rôznorodej trestnej činnosti, pre ktorú bol doposiaľ šesťkrát právoplatne odsúdený. Predchádzajúce odsúdenia, a to aj na nepodmienečné tresty odňatia slobody, pritom zjavne nevedli k jeho náprave a zmene spôsobu života. V tejto súvislosti nebolo možné opomenúť ani ten fakt, že obžalovaný R. A. bol naposledy odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Levice z 14.08.2022 sp. zn. OT/75/2022, právoplatným toho istého dňa, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky s predpokladaným koncom jej plynutia dňa 15.08.2024. Z uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaný sa stíhaného trestného činu dopustil v priebehu plynutia skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia a teda ani hrozba nariadenia výkonu trestu odňatia slobody nebola pre neho dostatočným dôvodom na to, aby sa vyvaroval páchaniu ďalšej trestnej činnosti.

S poukazom tak na charakter skutku a spôsob jeho spáchania, ako aj osobu obžalovaného i jeho kriminálnu minulosť, krajský súd vyvodil, že uloženie trestu odňatia slobody v nižšej výmere, než akú obžalovanému R. A. uložil prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, nie je dôvodné, nakoľko by sa výrazným spôsobom vymykalo požiadavke na dosiahnutie účelu trestu a už vôbec neprichádzalo do úvahy uloženie samostatného alternatívneho druhu trestu alebo aj kombinácia viacerých takýchto

trestov popri sebe (ako to navrhovala obhajoba). V tomto smere je preto odôvodnené také preventívne pôsobenie na obžalovaného, ktoré mu účinne zabráni v dopúšťaní sa ďalšej trestnej činnosti, pričom je súčasne nevyhnutné na obžalovaného pôsobiť represiou v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody. Takýto druh a výmera uloženého trestu v sebe odráža nielen minulosť obžalovaného z hľadiska jeho postoja k dodržiavaniu jednotlivých spoločenských noriem a možnosti jeho nápravy, ale tiež prispieva k naplneniu ďalšej funkcie trestu, ktorou je ochrana spoločnosti pred jeho potenciálnym ďalším protiprávnym konaním.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd trest uložený napadnutým rozhodnutím považuje za dostatočný, adekvátny a zároveň spravodlivý, pričom je toho názoru a presvedčenia, že takto uložený trest splní účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaný v dôvodoch podaného odvolania okrem iného namietal, že doterajšie výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody u obžalovaného nespĺnili prevýchovný účel, pričom v minulosti mu vôbec neboli ukladané alternatívne tresty. Práve uloženie iného trestu ako odňatia slobody by preto uňho mohlo byť dostatočnou motiváciou k tomu, aby mohol viesť riadny rodinný život. Uvedenú obhajobnú argumentáciu obžalovaného krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnenú, nakoľko z vykonaného dokazovania možno vyvodíť, že akýkoľvek alternatívny druh trestu by bol v jeho prípade zjavne neúčinným opatrením štátneho donútenia. Obžalovanému totiž bola v minulosti už trikrát určená skúšobná doba v súvislosti s jeho podmieneným odsúdením a v jednom prípade mu bola určená skúšobná doba aj v spojení s jeho podmieneným prepustením z výkonu trestu odňatia slobody, pričom odsúdený sa vo všetkých prípadoch v priebehu plynutia skúšobnej doby opätovne dopustil protiprávneho konania, pre ktoré (až na výnimku posledného z týchto odsúdení) následne došlo k nariadeniu výkonu trestu odňatia slobody. Opakované páchanie trestnej činnosti aj napriek viacerým podmieneným odsúdeniam nasvedčuje tomu, že u obžalovaného aj naďalej pretrváva nekritický postoj k doterajšiemu spôsobu života a nie je daný žiaden priestor pre úvahu, že by tomu mohlo byť inak pri uložení alternatívnych druhoch trestov. Miernejšie prostriedky trestnej represie s dôrazom na výchovnú a preventívnu funkciu trestu sa tak zjavne minuli účinkom a z tohto hľadiska je tak potrebné vo zvýšenej miere dbať na represívnu a ochrannú funkciu trestu.

Vo vzťahu k tvrdeniu obhajoby, že vzhľadom na rodinné pomery obžalovaného je potrebná a postačujúca menšia intenzita zásahu voči nemu, než aký predstavuje výkon trestu odňatia slobody, je potrebné zdôrazniť, že dopad uloženého trestu na blízke osoby obžalovaného je jeho bežným sekundárnym dôsledkom, ktorý musí mať páchatel na zreteli najmä pred spáchaním trestného činu, keďže si musí byť vedomý, že svojim závažným protiprávnym konaním vystavuje riziku z tohto vyplývajúceho aj svojich blízkych. Zásada vyjadrená v § 34 ods. 3 Tr. zák. sa nemôže aplikovať izolovane, ale v spojení s ostatnými zásadami pre ukládanie trestov a pokiaľ je z vykonaného dokazovania zrejmé, že na obžalovaného je nevyhnutné pôsobiť nepodmienečným trestom odňatia slobody, nemôže súd na potrebu takéhoto trestnoprávneho postihu rezignovať výlučne len s prihliadnutím na osoby blízke obžalovanému. V prípade obžalovaného R. A. to platí o to viac, že jeho doterajší spôsob života nasvedčuje tomu, že potreby svojej rodiny dlhodobo dostatočne nepriorizoval a zabezpečovanie jej finančných potrieb, ako aj starostlivosť o svojho syna nepredstavovalo pre neho prekážku v páchaní trestnej činnosti ani v minulosti. Tieto jeho tvrdenia tak možno vyhodnotiť len ako zámienku tvoriacu argumentačnú bázu výlučne za účelom uloženia čo najmiernejšieho trestu.

Nakoľko prvostupňový súd správne rozhodol aj o zaradení obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (§ 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.), odvolací súd nezistil žiaden zákonný dôvod na zrušenie a zmenu napadnutého rozsudku, preto odvolanie obžalovaného R.. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.